

YAŞASIN DÜNYA

YAZILAR-RÖPORTAJLAR

SAİT FAİK ABASIYANIK

VakıfBank Kültür Yayınları: 0427
Edebiyat: 099

YAŞASIN DÜNYA
YAZILAR-RÖPORTAJLAR
SAİT FAİK ABASIYANIK

Hazırlayan
Mehmet Can Sevinç

Yayın Danışmanı
Ekrem Demirli

Kitap Editörü
Dr. Hazal Bozyer

Sayfa Uygulama
Yümna Sarıkaya

Kapak
Faruk Özcan

Son Okuma
Merve Nur Yaman

VakıfBank Kültür Yayınları
İnkılâp Mahallesi
Dr. Adnan Büyükdenez Caddesi
No:7/A1 – Kat 13
34768 Ümraniye / İstanbul
Telefon: 0 216 285 9571
www.vbky.com.tr - info@vbky.com.tr
Sertifika No: 40141

© Vakıf Pazarlama San. ve Tic. A.Ş., 2025

ISBN 978-625-5848-51-2

Kitabın tüm yayın hakları VakıfBank Kültür Yayınları'na aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak sınırlı alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Baskı
Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1
Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere, Avcılar / İstanbul
Tel: 0212 412 1700
www.mega.com.tr - info@mega.com.tr
Sertifika No: 44452

1. Baskı: Aralık 2025

YAŞASIN DÜNYA
YAZILAR-RÖPORTAJLAR
SAİT FAİK ABASIYANIK

HAZIRLAYAN
MEHMET CAN SEVİNÇ



SAİT FAİK ABASIYANIK (1906-1954)

18 Kasım 1906'da Adapazarı'nda doğan Sait Faik Abasıyanık, Türk öykücülüğünün en özgün isimlerinden biridir. Eğitimini Adapazarı, İstanbul ve Bursa'da tamamladıktan sonra bir süre Darülfünûn Edebiyat Fakültesinde okudu; ardından ekonomi eğitimi almak üzere önce İsviçre'ye, oradan da Fransa'ya gitti. 1934'te Türkiye'ye döndü. Yazmayı bir tutku olarak benimseyen Sait Faik, eserlerinde hayatın kısıyında kalmış, küçük mutluluklarla yetinen insanları anlattı. Hikâyelerinde balıkçılar, işsizler, küçük insanlar başrolde yer aldı. 1953'te Mark Twain Derneği onur üyeliğine seçilen yazar, 11 Mayıs 1954'te İstanbul'da öldü. Burgazada'daki evi annesi tarafından Darüşşafaka Cemiyeti'ne bağışlanmıştır, aynı kurum o tarihten beri "Sait Faik Hikâye Armağanı" ile anısını yaşatmaktadır.

Eserler:

Hikâyeler: *Semaver* (1936), *Sarnıç* (1940), *Şahmerdan* (1940), *Lüzumsuz Adam* (1948), *Mahalle Kahvesi* (1950), *Havada Bulut* (1951), *Kumpanya* (1951), *Havuz Başı* (1952), *Son Kuşlar* (1952), *Alemdağ'da Var Bir Yılan* (1954), *Az Şekerli* (1954)

Romanlar: *Medâr-ı Maişet Motoru* (1944), *Kayıp Aranıyor* (1953),

Şiir: *Şimdi Sevişme Vakti* (1953)

Röportaj, Mektup ve Yazılar: *Tüneldeki Çocuk* (1955), *Mahkeme Kapısı* (1956), *Balıkçının Ölümü* (1977), *Açık Hava Oteli* (1980), *Yaşasın Edebiyat* (1981), *Müthiş Bir Tren* (1981), *Sevgiliye Mektup* (1987), *Hikâyecinin Kaderi* (2005), *Büyüyen Eller* (2007)

MEHMET CAN SEVİNÇ

2017'de İstanbul Şehir Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünde başladığı lisans öğrenimini 2022'de Marmara Üniversitesinde tamamladı. Boğaziçi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünde lisansüstü öğrenimine devam etmektedir. 19. yüzyıl Osmanlı edebiyatı, matbuat kültürü, yayıncılık tarihi gibi alanlara merak duymakta ve çeşitli yayınevlerine editör olarak katkı sunmaktadır.

İÇİNDEKİLER

Sunuş	9
Uçurtmalar	17
Yağma	19
Bize Halit Ziya'yı Tavsiye Etmeyiniz, Bize Purust'u Öne Sürünüz!	23
Ne Can Sıkıcı İnsan Şu Freud!	29
Bir Başka İstanbul	35
Osman Cemal'in <i>Çingâne</i> ler'i	39
Tasfiyecilerin Elebaşısı Kimleri Beğenip Kimleri Beğenmiyor?	41
Yeni Neslin İddiası ve Davası	47
"Edebiyatta Tasfiye" Davası	53
Tasfiyecilerden Yahya Kemal'i Beğenenler De Var!	53
Burhan Cahit'in <i>Ayten</i> 'i Yakılmalıdır!	59
Tasfiye Edilenlere Yeni Memuriyetler	63
Yenilerin Sanat Dünyaları Eskilerin Anlayamayacağı Kadar İleridir	69
Nurullah Ataç'a Açık Mektup	73
Baharı Aramak	77
Yağmurlu Hava	83
Millet Bahçesi	89
Yedi Yaşındaki Şairler	93
Seylan Çayı Hırsızları	99
Modern Bir Karıkoca	107
Bursa'dan Cesur Bir İhtiyar Geldi	111
Suç Tiryakileri I	117
İki Buçuk Liralık Bir Rüşvet	121
Suç Tiryakileri II	125
Bir Peri Masalı mı, İpekli Kumaş Hırsızlığı mı?	129
Üç Bayan Bir Bay	135
Koltuk Değnekli Adam	139

Piřmanlık	143
Nüfus Tezkeresiz Adam	147
Sultan Mahmut Türbesi'nin Kurşunları	151
60 Liralık Bir Kadın Çantası	157
Bıçakla Oynanmaz	161
Yüze Yakın Basamak	165
Çamaşır İpleri ve Don Gömlek Hayaletleri	169
Üniversiteliler ve Bir Bayan	175
Artistler Turneye Çıkarlarken	179
Bu Senenin Meşhur Karakışı Cinayeti	183
Dayının Ceketı	187
H. Soğukpınar	191
Yerli İskoç Kumaşından Spor Ceket	195
100.000 Marsilya Kiremidi	199
Meryem Ana Kandili Ampulünün Kordonu	203
Davacıya Göre: Bir Muharebe	209
Başkalarının Derdiyle Dertlenen Bayan	213
Mahkemeye Verilen Mektuplar Kimin?	217
Portakal Ezmelerinde Boya Var mı, Yok mu?	223
Kaşıkadası'ndan Mektuplar	227
Bardaklar	231
İki Kişi Arasında	235
Sevgiliye Mektup	237
Sevgiliye Mektup	239
Sevgiliye Mektup	243
Bir Mecmua Hakkında	247
Sevgiliye Mektup	251
Bekleyen Adamın Üç Hâli	257
Sevgiliye Mektup	263
Mösyö Edmond Rostand'ın Cyrano'su	265
Sur Dışında İnsanoğlu	269

İnsanoğlunun Hâline Doğru	273
İnsanlığın Hâline Doğru	277
İnsanlığın Hâline Doğru	283
“Gölgeler” Gölgede Kaldı	289
İnsanlığın Hâline Doğru	291
İnsanlığın Hâline Doğru	293
Avrupa Şampiyonları Neler Anlatıyor?	297
Aşiyân Müzesi	305
Atatürk-İnkılap Müzesi’nde	315
Belediye Müzesi	327
Genç Edebiyatçılar	335
Türk ve İslâm Eserleri Müzesi’nde	345
Rakı Şişesinde Balık Olmak İsteyen Şair	357
Şiir Sergisi de Olurmuş!	365
Burhanettin Tepsi ve Devlet Konservatuarı	373
Çiçek Pazarında Bir Gezinti	381
Deniz Müzesi’nde	389
Uzun Ömer	395
Beleş Plaj	407
Güzeller Seçiliyor	415
Kraliçenin Evinde	425
Daimî Bir Seyir Yeri: Yüksekaldırım	433
Sur Dışında Hayat	441
Açık Hava Oteli	451
“D” Grubu Sergisi	457
Diş ve Diş Ağrısı Nedir Bilmeyen Adam	463
Şair Gazeteci	471
Ayağıma Dolaşan Röportaj	479
Eyüboğluların Resim Sergisinde	485
Camekânlar	491
Yedikule Müzesi	495

İlk Okuyucu Mektubu	499
Kıraathaneler	505
Galata Köprüsü'nün Sabahı ve Akşamı	509
Şöhrete Dair	513
Yaşasın Edebiyat	517
Yazıcılığın Yirminci Senesinde	523
Değil mi Ama...	527
Onunla	531
Ölen İyi Hikâyeciyeye	535
Bir Fotoğraf Sergisinde	537
Hikâyecinin Kaderi	539
İki Münekkit Tipi	543
Ölüm Hiç de Fena Değil	549
Yarı Yeditepe, Yarı Balıkçı, Yarı Okuyucu ile Konuşma	553
Beyoğlu	557
Dolapdere	563
Haydarpaşa	567
Balığın Ölümü	571
Orhan İçin	575
Eleştirmeci Falan Filan	579

SUNUŞ

“SANAT BİR ARAŞTIRMADIR”: SAİT FAİK’TE YAZINSAL GEÇİŞKENLİK

Sait Faik’in edebiyatımızdaki konumu, pek az yazarın erişebildiği şekilde “biricik”tir. O, kendinden önceki öykü anlayışını baştan aşağı dönüştürerek çağdaşlarını da sonraki nesilleri de derinden etkilemiştir. *Alemdağ’da Var Bir Yılan* kitabı bu açıdan özellikle önemsenir; Demir Özlü 1967 yılında *Yeni Ufuklar* dergisinin bir soruşturmasına verdiği cevapta Sait Faik’i “büyük yetenek”, “büyük birey”, “derin duyuşlu bir şair” olarak niteledikten sonra “özellikle *Alemdağ’da Var Bir Yılan* adlı kitabıyla önümüzdeki kalıplaşmış rasyoneli yıktı, bize duyuşun, bireyliğin, yaratmanın yollarını açtı” der.¹ Fakat onun kurmaca dışı yazılarının önemi de Sait Faik’in bu alandaki mahareti de öykücülüğünün gölgesinde kalmıştır. Oysa, bu kitaba alınmış metinler onun bütün bir edebiyat macerasını etraflıca anlamaya imkân verecek denli kıymetlidir.

Sait Faik’in yerleşik olanı yıkmanın, dünyada olup bitenle koşut fakat dönemin Türkiye’si için “yeni” olanın peşindeki tavrı, öykücü olarak görünür olduğu 1930’ların “gedikli” edebiyatçıları tarafından kolaylıkla kabul edilmez elbette. Onun öne çıkan isimlerinden olduğu bir grup genç yazarın kendilerini kabul ettirebilmek için kararlı biçimde mücadele etmeleri gerekmiştir. Sait Faik’in bu kitaba alınmış kurmaca dışı yazı-

1. Jale Özata Dirlikyapan, “Kuşağın İlk Yenilikçi Öykücüsü”, *Kabuğunu Kıran Hikâye: Türk Öykücülüğünde 1950 Kuşağı*, İstanbul: Metis Yayınları, 2010, s. 64.

larının temayüz eden mahiyetlerinden biri, galip gelinmiş bu mücadelenin seyrini ayrıntılarıyla göstermesidir. Bu yazılarda Sait Faik hâlihazırda yerleşik kalıplara dair itirazlarını dile getirir. Bununla da sınırlı kalmaz. Edebiyattan, yazardan, okurdan, yayıncıdan talep ettiği hususları, beklentilerini, tespit ettiği sorunlara dair önerilerini de içtenlikle yazar. Türkçenin en özgün yazarlarından birinin, varoluşunun ayrılmaz parçası olduğunu bildiğimiz “yazmak”la kurduğu ilişki alabildiğine belirginleşir bu yazılarda.

Bununla beraber, Sait Faik’in öykücülüğünün bir parçası olarak görebileceğimiz gazeteci kimliği de yine kurmaca dışı metinleri vasıtasıyla açığa çıkar. Onun hayatını yazarak kazanma inadı, yazarlığı meslek olarak benimsemek arzusu yukarıda değindiğim mücadeledeki kararlılığa benzer biçimde yaşamı boyunca sürmüştür. Yaşam öyküsüne bakıldığında başka da şansı yokmuş gibi görünür. Yaşar Nabi, Sait Faik’in sık sık kendisine “Bana bir iş bul yahu!” dediğini, onun da “Etme Sait, sen masa başına oturup akşamlayacak adam mısın, bırak bu ağızları” diyerek cevap verdiğini aktarır.² Benzerini Ziya Osman Saba da anlatacaktır; Sait Faik ondan da kendisine bir iş bulmasını talep eder, “herkes gibi çalışmak” istediğindedir. Saba, “onun işe girdiğini işitmemle işten ayrıldığını öğrenmem bir olurdu” der.³ Öğretmenlik, hatta esnaflık yapmayı da dener ama başarılı olmayacaktır. Esnaflık girişiminden 9 Ekim 1942 tarihli *Yürüyüş*’te çıkan “Sevgiliye Mektup” başlıklı yazısında bahseder. Bu yazı, Sait Faik’in yazarlıkla geçinmekte niçin direttiğinin en açık ifadelerinden biridir.

2. Yaşar Nabi Nayır, “Sait Faik İçin Notlar”, *Anılarda Sait Faik*, haz. Adil İzci, İstanbul: Varlık Yayınları, 2021, s. 23.

3. Ziya Osman Saba, “Sait Faik’i Düşünürken”, *Anılarda Sait Faik*, s. 33.

Yazarlıkla maişet arasındaki gerilimden bahsettiği bir başka yazısı “Hikâyecinin Kaderi”nde, nasıl yazdığına dair de şöyle söyler Sait Faik: “Ben güç yazarım. Yazı yazmam için de biraz gezmem, insan görmem, bir yerden bir şeyler duymam lazım gelir.” Yazarın bu itirafı kitaba alınmış yazıların hemen hepsi için geçerli görünmektedir. Röportajlarındaki ustalığın izleri de aslında buradan gelir. Adliyelerde çeşitli davaları takip etmiş, fabrikalar gezip işçilerle, İstanbul’un kimsenin pek görmek istemediği semtlerinin sakinleriyle konuşmuş, müzeler gezmiş, edebiyatçılarla, tiyatrocularla, sanatçılarla, şehrin renkli simalarıyla, hatta doğrudan semtlerle röportajlar yapmıştır. Bu durum, onun bütün bir edebiyat anlayışını belirlemiştir. Pek çok öyküsünde olduğu gibi burada da bütün dikkati “halk”ın üzerinde, insanın kendisindedir. Nitekim, “Genç Edebiyatçılar”ın son cümlelerinde ifade ettiği gibi, edebiyatçıların bu memleket ve halkla ne kadar ilgili olurlarsa halkın da onlarla o kadar alakadar olacağına inanır Sait Faik. Tam da bu sebeple, adliye koridorlarında hikâyesi anlatılacak dava ararken suçlular kadar suça itilmişlere de yönelir. Özellikle çocukların yargılandığı davalara hususi ilgisi olduğu açıktır. Onlara duyduğu merhamet kuvvetle hissedilir. Aynı his emekçilerle, yoksullarla karşılaşma anlarında da belirginleşir. Bu röportajlar, Sait Faik’in yazabilmek için nereleri gezmeyi seçtiğini, kulağını kimlere verdiğini, gözlerini kimlere diktiğini, yani öykülerini yazma biçimlerini göstermesi açısından özellikle önemlidir.

Sait Faik’in edebiyat türleriyle ilişkilene tarzı da başlı başına tartışma konusudur. Metinlerinin türünü saptamak hiç de kolay görünmez. Kurmaca olanla kurmaca dışı arasındaki bağ ziyadesiyle eprimiştir onun yazılarında. Edebiyatındaki geçişkenlik de buradan gelir. Bu, onun “yeni”liğinin ayrılmaz parçalarından biridir elbette. Sözgelimi, 1953’te *Resimli İstan-*

bul Haftası'nda "Sait Faik'in Bir Röportajı" başlığıyla yayımlanan yazılardan "Dolapdere" aynı başlıkla, "Balığın Ölümü"yse "Dülger Balığının Ölümü" başlığıyla *Alemdağ'da Var Bir Yılan*'a öykü olarak girer; "Haydarpaşa", "Hikâye Peşinde" başlığıyla *Yeni Hikâyeler* antolojisinde yayımlanır. Önce 17 Ekim 1942'de *İnkılapçı Gençlik*'te yayımlanan "Sevgiliye Mektup" bir sene sonra daha kısa hâliyle 1 Ekim 1943 tarihli *Demet*'te de yayımlanacaktır. Aynı metin *Havada Bulut*'un "Birinci Mektup"una da kaynaklık eder. Bedri Rahmi, yazarın ölümünden sonra yazdığı yazıda bu durumla ilintili görünen bir anısından bahseder: Sait Faik, Bedri Rahmi'ye sonrasında "Dört Zait" olarak yayımlanan öyküsünün müsveddesini verir ve fikrini sorar. Ressam, gayet iyi bir öykü olduğunu düşünse de Sait Faik onu yeniden yazacağını söyler. Müsveddeleri geri vermek isteyen Bedri Rahmi'ye de "Müsveddeleri boşver. Ben yazdığımı beğenmezsem olduğu gibi müsveddeyi atar, yeniden yazarım" diyecektir. Hikâye neredeyse baştan yazılmış biçimde yayınlanır sonrasında.⁴ Sait Faik öykücülüğündeki "yeniden yazma" pratiği izlenmesi ilginç patikalardan biri gibi görünmektedir. Onun bir tür olarak mektupla kurduğu ilişki de dikkate değerdir. Yukarıda bahsi edilen "Sevgiliye Mektup" metni baştan aşağı "yazmak" üzerinedir. Yine 1946'da *Gün* dergisinde "Sevgilime Mektuplar" üst başlığıyla yayımlanan "İnsanlığın Hâline Doğru" başlıklı metinlerde Sait Faik, fabrika gezilerindeki izlenimlerini ve işçilerle yaptığı konuşmaları aktarmaktadır. Bu metinlerde "sevgilim" diyerek hitap ettiği örtülü öznenin "okur" olduğunu düşünmekte bir beis olmasa gerek. Anlaşılabacağı üzere mesele "kurmaca dışı" yazılarını belirlemek ve bunları bir araya getirmek olduğunda çıkmaza girmek işten bile değildir. Bugün dahi, röportaj olduğu

4. Bedri Rahmi Eyüboğlu, "Sait'ten Hatıralar", *Anılarda Sait Faik*, s. 39-40.

orijinal kaynağında belli olan metinler, mesela “Uzun Ömer” yahut “Dış ve Dış Ağrısı Nedir Bilmeyen Adam”, hikâyedir zanıyla kitaplara girebiliyor.

Metinleri bir araya getirirken bu açmazı giderebilmek için dergi ve gazetelerde yayımlanan ilk hâllerinin hangi başlıkla çıktığını nirengi noktası olarak belirledim. Böylelikle, yukarıda bahsini ettiğim öyküye dönüşen metinler orijinal hâllerıyla burada, kurmaca dışı kategorisinde yer aldı. Örneğin Sait Faik’in yayımlanan ilk metni olan “Uçurtmalar”ın kitapta olmasının sebebi de *Milliyet*’te “Nesir parçalar” başlığıyla yayımlanmış olmasıdır. Bu kitapta yer alan bütün yazılar kronoloji esas alınarak hazırlanmış, kendi içlerinde “yazılar - röportajlar” gibi bir ayırım da gözetilmemiştir. 1956’da Varlık yayınlarınca *Mahkeme Kapısı* adıyla bir araya getirilen *Haber-Akşam Postası* gazetesindeki “Mahkemelerde” üst başlıklı yazılar da müstakil başlıkla değil, yine kronolojik sıraya göre verilmiştir. Metinlerin tarihselliği bağlamında bu tercihin daha doğru olduğuna inanıyorum. “Camekânlar” haricinde, buradaki bütün yazılar daha önce de yayımlanmıştır.⁵ Yine yayımlanan fakat orijinallerine ulaşamadığım için kitaba almadığım yazılar da mevcuttur.⁶ Buna bağlı olarak kitabın, yazarın bütün kurmaca dışı yazılarını bir araya getirmek gibi bir iddiası yoktur. Kitaba alınan yazıların tamamına orijinalleri kaynaklık etmektedir. Birden çok mecrada yayımlanan yazılar da birbirleriyle karşılaştırılarak okunmuş, aralarından hangisinin kaynak olarak tercih edildiği de dipnotlarda belirtilmiştir.

5. Bu yazının varlığına daha önce Tuncay Birkan bir sosyal medya paylaşımıyla dikkat çekmişti. Kendisine ayrıca teşekkür ederim.

6. 9-21 Eylül 1930 tarihli *Hür Gazete* yazıları ve Sevengül Sönmez’in *Büyüyen Eller* adıyla yayına hazırladığı Sait Faik Müzesi Arşivi’ndeki müsvedde ve taslakların orijinallerine ulaşamamıştır.

Kitaba alınan, 8 Aralık 1946-30 Ekim 1948 tarihleri arasında *Yedigün* dergisinde çıkan röportajlara dergiden seçilen, röportajlara ait fotoğrafları da ekledik. Metinlerin orijinallerine mümkün olduğunca sadık kalmaya gayret gösterildi. Okumayı daha rahat hâle getireceğine inandığımız için metni ağırlaştıracak şekilde kullanılmış noktalama işaretleri mümkün mertebe kaldırıldı. Sözcüklerin yazımında Türk Dil Kurumunun güncel kurallarına bağlı kalındı fakat gerekmedikçe Sait Faik'in üslubunun kuvvetli bir unsuru görüldüğünden "ile, ise, iken, idi" gibi sözcükler kendilerinden önceki kelimeyle birleştirilmedi. Yine metinlerin bağlamını kuvvetlendirmesi amacıyla bazı sözcüklerin anlamı dipnotta verildi. Aynı saikle sözcük düzeyinde yapılan değişiklikler de dipnotta gösterildi. Yabancı isim ve kelimelerin okunduğu gibi yazılması metinlerin yazıldığı dönemin yaygın pratiklerinden biridir. Çoğunlukla bunların kim oldukları anlaşılrsa da özellikle bahsi geçen yabancı adların orijinal hâlleri köşeli parantezle metin içinde belirtildi. Farklı dillere ait kelime ve ifadelerin anlamları, ait oldukları dil kısaltmayla belirtilerek -Fransızca (Fr.), İngilizce (İng.), Yunanca (Yun.), Rumca (Rumca), İspanyolca (İsp.)- dipnotlarda açıklandı. Son olarak yazıların yayımlandıkları mecralarda, yazılara düşülmüş notlar/yazı duyuruları ve okurun bilmesinin metni daha anlaşılır kılacağı düşünülen noktalara dair bilgiler dipnotlarda verildi. Aksi belirtilmediği müddetçe tüm notlar bana aittir.

Kitabı hazırladığım süre boyunca başım her sıkıştığında kendimi borçlu saydığım insanların sayısı da arttı. Evvela metinlerin orijinallerini görmekteki ısrarımı daima hoş karşılayan Beyazıt Devlet Kütüphanesi, Atatürk Kitaplığı ve MSGSÜ Kütüphanesi çalışanlarına teşekkür ederim. Birikim ve deneyimini aktarmakta her zaman cömert olan Sevengül Sönmez'e minnettarım. Fatih Altuğ ve Yalçın Armağan da metinlerle ilgili düş-

tüğüm açmazları içtenlikle giderdi, hocalarıma müteşekkirim. Metnin sorumlu editörü Hazal Bozyer'e ve VakıfBank Kültür Yayınları çalışanlarına ayrıca teşekkür ederim. Son olarak kitaba dair bütün heyecan ve zorlukları benimle paylaşan canım Ezgi Ceren Sezgin'e çok teşekkür ederim.

Mehmet Can Sevinç
Mart 2025, İstanbul

UÇURTMALAR¹

Rüzgâr çıktı. Bir çocuk başı gibi oynak, afacan bir rüzgâr. Etrafında güneş kadar temiz, ay kadar donuk bir sessizlik var.

Emirsultan'da bir tek, Yeşil'de bir sürü, Pınarbaşı'nda yüzlerce ipleri görünmeyen uçurtmalar...

Ovada Nilüfer ve taş köprüler. Gök, kırık, titrek bulutlar içinde.

Hey, uzak, beyaz bulutlar gibi titrek, kırık göğüslü Bursa çocuğu! Rüzgâr çıktı; başın gibi oynak, afacan bir rüzgâr. Uçurtmanı çıkar. Uçurmanın tam vaktidir.

Gök bahtiyar, rüzgâr kıskanç, güneş hasretle dolu; uçurtmalar, birer çocuk ruhudur.

Ben bir kuş olsaydım! Yükseklerde uçan bir kuş... Kanatlarını germiş, gölgesinin düştüğü yerden bihaber bir kuş... Uçurtmaları gagalar mıydım?

Ben bir kuş olsaydım! Ufacık bir kuş, uçurtmaları acaba nerden seyrederdim? Çınarın üstünden mi? Yoksa yukarlardan, atmacalardan korkmayarak daha yukarlardan, uçurtmaların üstünden mi?

1. 9 Aralık 1929 tarihli *Milliyet* gazetesinde yayımlanmıştır. Bu yazı, pek çok kaynakta öykü olarak geçmektedir. Fakat yazının ilk kez yayımlandığı *Milliyet*'te "Nesir parçalar" başlığı altında yayımlanır. Dolayısıyla sunuşta da değinilen tür geçişkenliği meselesi için de iyi bir örnektir. Benzer bir durum "Millet Bahçesi" başlıklı metin için de geçerlidir. "Bir gezintinin intibaları" başlığıyla yayımlanan metin de öykü olarak okunmaya çok açıktır. Buraya kurmaca dışı yazılardan biri olarak alındı.

Ben bir kuş olsaydım, kınnapların sarkmış, gevşemiş münhanisinden denize atılmış yaypak taşlar gibi seker; uçurtma sahiplerinin sedef düğmeleri çözölmüş göğsüne girer, oradan, o ot, dere, ceviz, böğürtlen, fındık yaprakları kokan yerden başımı çıkarır, uçurtmaları oradan seyrederdim.

Rüzgâr kınnapları gerdi. Rüzgâr kalemleri kırdı... Rüzgâr, kâğıtları yırttı, terazileri bozdu, kuyrukları savurdu. Taş köprüler gürültüsüz yıkıldı; Nilüfer eridi.

Şimdi, döndüğüm yolun ağaçlarında ipler sarkıyor, kırık altıköşelerin kalemleri sallanıyor, mor kâğıt parçaları uçuyordu.

Bir aralıktan çocuk gölgeleri yağmaya koşarlarken benim yolum da akşam alacası içinde ipi kesilmiş mor bir uçurtma gibi, büküm büküm kıvranarak uzaklara, uzaklara... Sessiz bahçeliklere doğru düşüyordu.